

1st CHAOS

The Beginning

“โน้! ไหงบชมรมเรามันหดเหลือแค่นี้ล่ะวะ!”

เสียงโวยวายของเจ้าโอมดั่งคลื่นห้องชมรมทันทีที่ผมย่างเท้าเข้ามาถึง นี่ยังไม่ทันจะหายใจในห้องได้เกินหนึ่งวินาทีด้วยซ้ำ ไอ้แผ่นกระดาษแจ้งงบประมาณตัวปัญหาก็มีอันลอยละล่องมาบังสายตาคมเอาไว้ก่อน

ผมขมวดคิ้วอ่านรายละเอียดบนกระดาษแผ่นนั้น (ที่ไอ้โอมประเคนให้ถึงหน้า) อย่างถ้วนถี่ จำได้ดียิ่งกว่าสูตรคุณแม่สองชะอีกว่าผมยื่นของบไปสองหมื่นห้าพัน เป็นค่าบำรุงกลองชุดที่เริ่มจะเก่าแล้วของชมรมเรา

แต่ทำไมมันเหลือแค่ห้าพันวะ! อีกสองหมื่นไปไหน!

“มีง! ใบเสร็จจ่ากลองจะมาแล้วนะโว้ย งี้ไม่ต้องไปนั่งขอทานรีง!”

ไอ้เจ้าโอมยังคงประท้วงโวยวายอย่างไม่รู้จักเหนื่อย ในขณะที่สมาชิกคนอื่น ๆ ในชมรมนั่งกุมขมับ แล้วผู้รักษาตำแหน่งประธานชมรมดนตรีอย่างผมจะทำอะไรได้

“เดี๋ยวกูมา”

เสียงรองเท้าหนังสือดำของผมกระทบกับพื้นเงาปลาบของ
 ดึกอำนวยการอย่างเร็ววี ด้วยกลัวว่าหากซุกซ้นเกินไปแล้วห้องนั้นจะ
 ปิด ตอนนั้นเ็นหัวมันตื้อไปหมด ทั้งไม่เข้าใจและกลัวความบกพร่องใน
 หน้าที่ของตัวเอง บ้าชะมัด นี่ผมไปทำพลาดตอนช่วงไหน ทั้งที่มั่นใจ
 แล้วเที่ยวว่างประมาณที่ขอไปต้องได้แน่ ๆ จนถึงขั้นลงมือสั่งของแล้ว
 แต่สุดท้ายดันมาโดนตดงบได้ไง!

บิงโก! ห้องสภานักเรียนยังเปิดอยู่! ผมหวังว่าจะได้เจอคนที่ม
 อำนาจตัดสินใจในนั้นสักคนสองคนนะ

“ตัวแทนจากชมรมดนตรีมาขอตรวจสอบงบประมาณที่คาดว่าจะ
 จะผิดพลาดครับ!”

เสียงที่เปล่งออกไปชะงักดูท่าจะเสียเปล่า เมื่อเบื้องหน้าผม
 ปรากฏร่างโปร่งของเด็กหนุ่มแค่คนเดียวในห้องสภานักเรียนนั้น แต่ดู
 ดี ๆ นั้นมัน...ปุ่นณ์ ภูมิพัฒน์ เลขชา สภานักเรียนสองปีซ้อน เรียนชั้น
 ปีเดียวกับผม! (ถึงจะไม่ค่อยสนิทกันก็เถอะ)

ไม่เสียแรงเปล่าแล้วโว้ย ถ้าเป็นเจ้านี่ต้องช่วยผมได้แน่นอน!

“ปุ่นณ์! ช่วยดูงบชมรมเราให้หน่อยสิ นะ ๆ ๆ หายไปตั้งสอง
 หมื่นกว่าเนอะ จะบ้าตายอยู่แล้ว”

ผมฉวยโอกาสจากความเป็นเพื่อน (ห่าง ๆ) ทันทีที่หมอนั้น
 มองมา ดูท่าทางมันตกใจนิดหน่อย แต่ก็เดินไปเปิดแฟ้มงบประมาณ
 เช็กให้

“แป็บนะโน้”

โอเค รอได้!

ผมยื่นมองปุ่นณ์ที่พลิกเอกสารในแฟ้มไปมาอย่างใจจดจ่อ
 อยากรู้ให้คำพูดที่ออกมาจากเจ้านั้นเป็นคำว่า ‘เออวะ ผิดจริง ๆ ด้วย
 ขอโทษนะ’ หรือไม่ก็ ‘เดี๋ยวจินที่เหลือจะตามไปอาทิตย์หน้า’ หรือ
 อะไรก็ตามเทือก ๆ นั้น แม้ความหวังจะแลดูริบหรี่ เพราะสภานักเรียน
 ทำงานไม่เคยพลาด (ยังมีปุ่นณ์เป็นเลขชา คอยตรวจเช็กอย่างนี้ด้วย

แล้ว) และงบประมาณก็ไม่เคยออกที่ละเอียดแบบนั้นเช่นกัน

“ไม่ผิดอะ มันถูกแล้วนะโน้ โน้ดูสิ”

ปुณณ์พูดคำที่ผมไม่อยากจะฟังมากที่สุด พร้อมกับยื่นรายการงบประมาณในแฟ้มให้ดู ทั้งที่ตัวหนังสือมันก็เล็กนิดเดียว แต่ภาพตัวเลข 5,000 ดันกระแทกตาผมจนแทบหงาย

“เป็นไปได้อย่างไร!!!”

“ก็ตอนวันพิจงบฯ โน้ไม่ได้มาใช่ปะ ส่งใครมาแทนอะ”

ปุณณ์พูดกระตุ้นให้ผมคิด และผมก็คิดออก

วันพิจงบประมาณประจำปีที่ทั้งชมรมและองค์กรต่าง ๆ ในโรงเรียนต้องเข้าร่วมเพื่อจัดสรรงบประมาณร่วมกัน วันนั้นผมไม่อยู่กรุงเทพฯ เพราะอาแม่ที่เพชรบุรีเกิดป่วยหนักจนต้องแหกกันลงไปเยี่ยมกะทันหัน ทำให้คนที่เข้าร่วมพิจงบฯ ในฐานะตัวแทนชมรมดนตรีไม่ใช่ผม แต่เป็น...ไฉ่จ๋อย!

จริง ๆ มันชื่อไฉ่เงาะ แต่ถ้าผมอารมณ์เสียเมื่อไหร่ผมจะเรียกมันว่า ‘จ๋อย’ (ชื่อไหนก็ทุเรศทั้งนั้นแหละผมว่า) มันคือรุ่นน้องในชมรมผมที่ถูกจับสลากให้ไปพิจงบฯ เพราะไม่มีใครอยากไปสักคน อย่างนี้แหละครับ พิจงบฯ แต่ละครั้งใช้เวลาไม่เคยต่ำกว่าสิบสองชั่วโมง แถมยังเครียดมากอีกต่างหาก...ว่าแต่ทำไมเป็นอย่างนี้ล่ะวะไฉ่จ๋อย!!!

“ผมก็อยู่ในที่พิจงบฯ วันนั้น พี่อั้นชมรมวรรณศิลป์สับงบชมรมโน้ใหญ่เลย เพราะไม่เงั้นของเขาจะถูกตัด แต่เงาะมันไม่กล้าเถียงพี่อั้นนะ มันเอาแต่นั่งเงียบจนโดนสับไปเหลือแค่ห้าพัน ผมกึ่ง ๆ เหมือนกันว่าโน้จะไม่ว่าเธอ”

“ไม่ว่าที่ไหนล่ะ แล้วทำไมเงิดวะเงียยย” ผมโวยวายกับตัวเองอย่างจนปัญญา ในขณะที่ห้องสภฯ ทั้งห้องเงียบกริบ

แฟ้มเล่มนั้นถูกวางลงบนโต๊ะกลางห้อง พร้อม ๆ กับปุณณ์ที่อ้าปากพูดอะไรบางอย่าง

“แต่ผมมีอีกวิธีหนึ่ง”

“ว่ามาเลยปุณณ์ ว่ามาเดี๋ยวนี้เลย เราทำทุกอย่าง!” ในเมื่อโอกาสมาอยู่ตรงหน้าจะไม่คว้าได้ยังไงครับ! ผมรีบมองหน้าเพื่อนร่วมชั้นที่ไม่สนิทเท่าไรหวัคนนี้ทันที โดยไม่ทันสังเกตประกายตาแปลก ๆ จากคนตรงหน้า

ถ้าผมรู้ว่าเรื่องราวต่อไปจะเป็นยังไง ผมคงไม่มีวันพูดคำนั้นเด็ดขาด!

“โน้มาเป็นแฟนผมสิ”

2nd CHAOS

Don't you!?

“เฮ้ยโน้! ตกลงว่าไงวะ”

เป็นไอ้โอมเหมือนเดิมที่เงยหน้าขึ้นมาถามผมคนแรก หลังจาก
ที่ผมเดินบึ่งบึ่งเข้ามาในห้องชมรมได้ยังไม่ทันจะถึงครึ่งวิฯ

ผมไม่รู้จะตอบมันยังไงจริงๆ วะ แม่ง...โมโหก็โมโห ไอ้บ้าปุณณ์
เล่นเซี่ยอะไรของมัน รู้จักกัน (แบบห่างๆ) มากี่ตั้งนาน ผมไม่เคยรู้ว่า
แม่งมีรสนิยมแบบนั้นไปซะฉิบ

‘กูไม่ใช่ตุ๊ด ไอ้สัตว์!!!’

คือคำที่ผมตะโกนใส่หน้ามันไปเมื่อห้าปีที่แล้ว ก่อนจะเดิน
กระต๊อบเท้าบึ่งๆ ออกจากห้องสถานักเรียนแล้วตรงดิ่งมานี่ ไม่อยาก
เชื่อหูเลยว่าผมจะได้ยินคำพูดแบบนั้นออกจากปาก ปุณณ์ ภูมิพัฒน์
ไอ้คนเพียบพร้อมแทบทุกกระเปียดนี้ว ทั้งหน้าตา ซาติตระกูล ความ
ประพฤติ ผลการเรียน อธิษาศัย แถมแฟนแม่งก็ยิ่งสวยอีก

แฟนสวย...

เออ...ใช่ มันมีแฟนแล้วนี่หว่า เป็นถึงดาวโรงเรียนคอนแวนต์
เซี่ยวะนะเฮ้ย!

แล้วผมกับมันก็รู้จักกันมาตั้งนาน (ถึงจะรู้จักกันแบบห่างๆ ก็

เถอะ) เพราะปุ่นนี่เป็นเพื่อนของไอ้ฉันที่เป็นเพื่อนของไอ้รถเก๋ง ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมห้องของผมนึกก็...งงใหม่ครับ เขาเป็นว่าตามนั้น ตลอดเวลาที่ผ่านมา ผมเจอหน้ามันก็ยิ้มให้บ้าง ถ้าฟลุคเจอตอนมันกำลังต่อแถวซื้อของอยู่ต้นๆ แถว ก็ฝากมันซื้อบ้าง หรือเวลาผมขาย บัตรคอนเสิร์ตชมรมผม ก็วิ่งเอาบัตรไปบังคับขายมันบ้าง แต่ก็ไม่เคย เห็นมันจะมีท่าทีคิดอะไรแบบนั้นกับผมสักครั้ง

อันที่จริงถ้าจะถามว่าในโรงเรียนนี้ใครเป็นเกย์ (ซึ่งมันก็มีเยอะ อยู่) ปุ่นนี่คงเป็นคนสุดท้ายที่ผมจะนึกถึง
ตกลงผมฟังอะไรผิดรีเปล่าวะ

อากาศรอบตัวผมตอนนี้เริ่มเย็นลงเรื่อยๆ คงเป็นเพราะย่าง
เข้าสู่ช่วงปลายเดือนพฤศจิกายนที่เป็นต้นฤดูหนาว ทั้งที่เวลาแบบนี้ ผมควรจะหมกตัวเล่นเกมอยู่ในบ้านให้หน้าใจแค่ว่าๆ แต่บางอย่างกลับ พลักให้ผมซึ่มอเตอริไซค์มาเรื่อยๆ จนถึงหน้าบ้านหลังใหญ่นี้

ผมเคยมาบ้านหลังนี้ครั้งหนึ่งเมื่อสองปีที่แล้ว ตอนที่ลูกชายคนโตจัดงานวันเกิดครบรอบปีที่ 15 ทั้งที่ผมก็ไม่ได้สนิทกับเขาเท่าไร แต่เป็นเพียงเพราะเราเรียนชั้นเดียวกัน และชอยบ้านเราก็อยู่ใกล้กัน เพื่อนของผมที่พอจะสนิทกับเจ้านี้บ้างจึงอ้อนวอนให้ออกมาเป็นเพื่อน
ไม่คิดแะว่าจะต้องกลับมาที่บ้านนี้อีกด้วยตัวเองคนเดียว แถม เหตุผลยังฟังดูไม่เข้าทำอีกต่างหาก

ผมจอดมอเตอริไซค์ไว้หน้ารั้วบ้านหลังใหญ่ พลังเดินไปมา หน้าประตูอัลลอยนั้น แม้จะเห็นปุ่มกดออกดั่งตระหง่านอยู่ตรงหน้า แต่ไอ้เรื่องจะให้ตกลงไปนี่มันทำใจยาก...

แม่ง ทำไมต้องถ่อมาถึงนี้ด้วยวะเนี่ย! ไอ้เซี่ยปุ่นนี่ ถ้ามัน ไม่ยอมเปลี่ยนคำพูดละก็ แม่งจะซัดให้หน้าหงาย!

แต่ยังไม่ทันที่ผมจะโวยวายกับตัวเองได้สะใจดี เกาตะคุ่มๆ ของผู้ชายร่างสูงโปร่งที่เดินวนไปเวียนมาตรงสนามหญ้าท่ามกลางความ

มีดกลับขโมยความสนใจของผมไปซะหมด

บ้านนี้มีผู้ชายขายนุ่ม ๆ ก็มันคนเดียวนั้นแหละ

“ปุ่นณ์! ปุ่นณ์!” ผมพยายามตะโกนเรียกชื่อเจ้าของงานนั้นอย่าง ยากเย็น ในเมื่อตะโกนดังมากก็ไม่ได้ (เกรงใจ) แต่ก็อยากเรียกให้ เจ้าตัวมันได้ยินว่าผมอยู่ที่นี่ (ไว้ย)

ดูเหมือนความพยายามอยู่พักใหญ่ของผมจะล้มฤทธิ์ผล! ใ้ หน้าหล่อนั้นหันมาทำท่าเลิกลัก (แน่ละ คงไม่คิดว่าผมจะถ่อมาถึงบ้าน ในเวลาแบบนี้) ก่อนจะพาดตัวมันเองออกมานอกเงามืดของต้นไม้ เผย ให้ผมเห็นว่ามันกำลังคุยโทรศัพท์อยู่ไปซะฉิบ

ขอโทษนะที่ถ่อมารบกวน -_-”

แต่ท่าทางเจ้านั้นไม่ได้คิดว่าผมรบกวนเท่าไร นัยน์ตาของมัน ยังดูตกใจอยู่ ผมเห็นได้ว่าปุ่นณ์รีบวางสายโทรศัพท์แทบจะทันที

“เฮ้ย! มีอะไรเล่าโน้”

มันว่าพลงเปิดประตูเล็กออกมาคุยกับผม ในขณะที่ผมยังคิด ไม่ตกว่าผมมีอะไร

“เอ่อ...” จะตอบมันว่าไงดีวะครับเนี่ย! “คือเรา...” ینگต่อล่ะวะ! “เรา...”

“โน้มาเพราะเรื่องเมื่อเย็นรีเปล่า”

บันไซ! ไซ้เลย! ขอขอบคุณมากวะที่พูดแทน

“เออ นั้นแหละ” ผมตอบพลงยกนิ้วชี้หน้ามันทันที “คุยให้รู้ เรื่องเดี๋ยวนี้ เมื่อตอนเย็นเราไปที่ห้องสถานักเรียนมา แล้วเจอปุ่นณ์ อยู่โน้นนั้น เราถามปุ่นณ์ถึงเรื่องงบประมาณที่โดนตัดไปของชมรมเรา แล้วปุ่นณ์บอกว่าเป็นเพราะวันพิจงบฯ ใ้่งอ่ยไม่ยอมเตียงพี้อัน ชมรม เราก็เลย...”

“ผมจำได้นำโน้”

มันพูดตบตบผมเหมือนขี้เกียจฟัง แต่ก็เออเนะ รู้แล้วว่าจำได้ แต่ ขอทำความหน้อยได้ไหมล่ะ

“เออ ขอบใจที่จำได้ จันปुณณ์ก็ต้องจำได้ด้วยว่าปुณณ์บอกจะ
ช่วยชมรมเรา แต่แลกกับอะไร เราฟังไม่ถนัดวะ ตอนได้ยิน ฟังผิดเป็น
ปุณณ์บอกให้เราคบกับปุณณ์ เลยด่าแล้วออกไปก่อนนั่นแหละ โทษ
ทีว่ะ สงสัยหูเราจะไม่ค่อยดี...”

“โน้ก็ฟังถูกแล้วนี่”

“ก็นั่นแหละ เลยจะมาถามว่าจริง ๆ แล้วปุณณ์พูดอะไร...หา?
อะไรนะ!” เมื่อกี้มันพูดตอบผมว่าอะไรนะ ผมฟังไม่ถนัด! แยกแล้ว กลับ
บ้านไปต้องแคะขี้หูวะ!

“ผมบอกว่าโน้ฟังถูกแล้ว โน้คบกับผมหน่อยนะ”

ไอ้หาปุณณ์ ตกลงมึงเป็นเกย์จริงเหอวะ! แล้วที่กูถ่อมาที่บ้าน
มึงแบบนี้ มึงจะทำมีดีมีร้ายกูรีเปลา่เนีย!!!

ผมคิดพลางรู้สึกเสียวด้านหลังขึ้นมาตึง ๆ แถมยังมั่นใจว่าตอน
นี้หน้าซิดแล้วแน่นอน

ผมเหลือกตามองไปหน้าหล่อเหลานั้นที่คลี่ยิ้มให้ผมอย่างมี
เลศนัย แน่นอนว่าผมไม่อยากรู้อะไรจะสื่ออะไร เพราะที่แน่ ๆ ตอน
นี้ผมว่าผมกลับก่อนดีกว่า...ดีที่สุด!

“เฮ้ยโน้ ฟังให้จบก่อนสิวะ”

แต่มันไม่给我กลับมาครับคุณผู้อ่าน T_T! ทั้งที่ผมหันหลัง
เรียบร้อยทำท่าจะเหวี่ยงขาขึ้นมอเตอร์ไซด์อยู่แล้ว แต่มันดันคิดว่าแขน
ผมเอาไว้ได้ T_T แน่นอนว่าผมต้องรีบหันหน้ากลับไปทันที เพราะการ
ปล่อยยให้มันอยู่ด้านหลังผมนาน ๆ ทำให้รู้สึกไม่ปลอดภัยเป็นอย่างมาก
ผมหลับตาปี พลังโบกไม้โบกมือให้ว่อน สภาพตอนนี้ช่างอเนจอนาถ
ดูไม่ได้แล้วจริง ๆ T_T

“กูไม่ใช่พวกแบบนั้น! มึงอย่ามาชอบกูเลย กูขอโทษ กูคบมึง
ไม่ได้จริง ๆ” ถึงกับยกมือไหว้กันละทีนี้ หรือจะให้ผมกราบเท้ามันก็ยัง
ไหว ขอแค่ปล่อยผมกลับบ้านเถอะ วันนี้ผมไม่พร้อม T_T

“เฮ้ย ฟังให้จบสิโน้! ผมก็ไม่ใช่พวกแบบนั้นเหมือนกัน!”

ปุณณ์เขย่าตัวผมจนต้องล้มตาคืนมาข้างหนึ่ง...อ้าว? ตกลงผม
เข้าใจอะไรผิดอีกเนี่ย

“เข้ามาก่อน แล้วจะอธิบายให้ฟัง”

มันลากผมเข้าบ้าน! แล้วผมจะรอดไหม!

3rd CHAOS

Deal!

หลังจากที่ปุ่นพยายามลากผมเข้ามาในบ้านได้พักใหญ่ (จะเอาผมไปสาบานกับเจ้าป่าเจ้าเขาที่ไหนก็ได้ว่าพยายามชัดเจนแล้ว แต่ผู้แรงแม้ไม่ไหวจริง ๆ) ในที่สุดตอนนี้ก็เล็ก ๆ อันน่าหงงแหงของผมก็ย้ายเข้ามานั่งอยู่ในซุ้มไม้ บริเวณสวนหน้าบ้านของมันเป็นที่เรียบร้อย

นัยน์ตาไอ้ปุ่นจ้องตรงเป็งมาทางผม รวากับมีเรื่องประมาณ ล้านแปดแสนอยากจะบอก แต่ไม่รู้ควรเริ่มจากเรื่องไหนก่อนดี

ส่วนผมไม่ค่อยแน่ใจเท่าไรว่าผมอยากจะฟัง -_-”

“โน้”

มันเรียกชื่อผมในที่สุด เล่นเอาสะดุ้งโหยง เอาละแม่ง...ที่นี้ผมควรจะเริ่มทำอะไรก่อน ระหว่างวิ่งหนี ดำดิน โทร. แจ้งตำรวจ หรือส่งสัญญาณเรียกแบตแมน T_T

“โน้ฟังผมดี ๆ นะ”

กู-ไม่-อยาก-ฟังง T_T

ปุ่นมองหน้าผมที่คงทำท่าสยดสยองให้มันเห็นชะออกหน้า ออกตา แล้วมันก็ถอนหายใจเฮือก

“ผมไม่ได้เป็นเกย์ ผมมีแฟนแล้ว เป็นผู้หญิง โน้ก็รู้จักแอมแฟนผมนี่”

อะไรของมัน พูดจากลับไปกลับมาจริง ๆ วะ แต่ประโยคนี้ฟังดูเข้าท่านะ ผมรู้สึกสบายตัวขึ้นตั้งयेอะ

แน่นอนว่าผมรีบพยักหน้ากลับไปอย่างแข็งขัน เพราะผมก็รู้จักแอม แฟนปุ่นณ์จริง ๆ เธออายุเท่าพวกเรา แต่อยู่คนละโรงเรียนครับ (แน่สิ โรงเรียนเดียวกันก็กะเทยแล้ว โรงเรียนผมมีแต่ผู้ชายนี่หว่า) แอมเป็นผู้หญิงสวยมากจนถึงขั้นสวยจัด แม้ไม่แต่งหน้าก็ยังสวยอยู่ แต่งตัวทันสมัยแบบที่สาว ๆ ผู้ดีมีตังค์ชอบใส่เเตะ ๆ เรียกว่าควงไปไหนยังงั้รับรองไม่มีวันขายหน้าเป็นอันขาด ยิ่งควงเข้ามาในโรงเรียนผมนะนะ พรรคพวกน้ำลายสอมองตามกันสลอน

ใคร ๆ ก็บอกว่าแอมกับปุ่นณ์สมกันอย่างกับกิ่งทองใบหยก ผมเองก็เคยเป็นคนหนึ่งที่พูดคำนั้น เพราะเขาสมกันจริง ๆ...สมกันจนผมอดสงสัยไม่ได้ว่าประโยคต่อไปของปุ่นณ์จะเป็นคำว่าอะไร

“แต่ผมอยากจะคบกับโน้”

ไอ้ห่า กูไม่อยากฟังแล้วโว้ย!

“โอเควะปุ่นณ์ พูดคำเดิมเลย เรากลับตีกว่า ไม่อยากฟังแล้ววะ” ผมตัดบทอย่างรวดเร็วพลางลุกขึ้นหมายจะกลับแน่นอน ไม่มีการล้อเล่น ผมไม่เข้าใจอะไรมันเลย จะมานั่งแก้ตัวว่าตัวเองไม่ได้เป็นเกย์ แอมยังยกเรื่องแอมมาอ้างอีกทำไม ในเมื่อคำต่อไปมันยังยืนยันจะทำแบบนั้นกับผมอยู่ดี

“เพราะที่บ้านผมกำลังจะบังคับให้ดูตัว ผมขัดขึ้นพอกับแม่ไม่ได้ นอกจากน้องสาวจะช่วย ซึ่งเธอบอกว่าถ้าผมมีแฟนเป็นผู้ชาย เธอก็จะโอเค”

O.o เดียว ๆ ๆ อะไรนะ มันพูดทั้งยาวและเร็วจนฟังไม่ถนัด สิ่งเดียวที่รู้ต่อนี้ก็คือผมควรจะฟัง

“อะไรนะ เอาช้า ๆ ชัด ๆ”

“ผมบอกว่า...ที่บ้านกำลังจะบังคับให้คุณ” ปุณณ์สุดลมหายใจ
 เสือกใหญ่ก่อนจะพูดต่อ ในขณะที่ผมกลับไปนั่งตรงข้ามมันเหมือนเดิม
 “อ่าอะ”

“แล้วผมไม่เคยปฏิเสธอะไรพอกับแม่ได้ โน้ก็รู้ว่าท่านดู”

ถูกต้อง ใช่เลย ผมฝังใจแม่ถึงงานวันเกิดที่บ้านมันเมื่อสองปี
 ก่อน เพราะแม่่งเล่นเอาเกร็งแทบแย้ ต้องมานั่งกั้นคำหยาบยิ่งกว่า
 กลั้นตด เพราะตดยังปล่อยออกมาได้ไม่มีใครรู้ (ปะวะ?) แต่คำหยาบ
 แม่่งหลุดเมื่อไหร่มีหวังโดนโยนออกจากบ้านไฮโซเมื่อนั้น เดือดร้อน
 ถึงไอ้โอมต้องมานั่งฟังผมพ่นสารพัดสัตว์ที่ทนเก็บไว้ยามสามชั่วโมงจน
 หูชา

“แต่ไม่รู้เป็นอะไร ท่านยอมแบ่งเสมอ”

ปุณณ์พูดต่อ ชัดความคิดที่กำลังเพื่อเจ็อของผม มันพูดว่าอะไร
 นะ...อ้อ...เออ แบ่งนี่เป็นชื่อน้องสาวมันครับ ผมพอจะจำได้อยู่ น้อง
 แบ่งถือเป็นเด็กแสบพอตัวในความทรงจำสยของของผม ถ้าจะบอกว่า
 แม้แต่พอกับแม่ยังกลัวนี่ก็ไม่ค่อยแปลกใจ --”

“ดังนั้นถ้าแบ่งช่วยพูดให้ ผมก็คงไม่ต้องไปดูตัว แต่...”

ถึงตรงนี้ผมเลิกขึ้นคิ้วสูง แต่อะไรวะ! ตอนผมเรียนพิเศษวิชา
 ภาษาไทย อาจารย์บิงเคยบอกไว้ว่า หลังคำว่า ‘แต่’ มักเป็น Main Idea
 เสมอ ซึ่งนักเรียนมีหน้าที่ต้องสนใจมันเป็นพิเศษเวลาทำข้อสอบ

แต่...ตอนนี้ผมไม่อยากรสนใจมันเลยอะ --” Main Idea ผมชัด
 พอปะ

“เราไม่ฟังต่อได้มะ”

“ไม่ได้ โน้ฟังให้จบดิ”

แม่่ง...ซี้บังคับอะ! T[]T

ผมนั่งทำหน้าที่เซ็งรอมันพูดต่อด้วยใจลุ้นระทึก ก็ไอ้ความรู้สึก
 เสียวสันหลังวาบ ๆ นี่คืออะไรวะ หมายความว่าผมจะต้องเสียเอกราช
 ให้ไอ้ปุณณ์รีเปล่า T__T

“แต่แป้งมันก็เหมือนเด็กผู้หญิงสมัยนี้อะโน้ ที่ชอบอ่านนิยาย กับการ์ตูนเกย์ อะไรของแป้งก็ไม่รู้ ผมเห็นชื่อมาเก็บเต็มห้อง”

บทสนทนาเริ่มฟังดูน่ากลัวขึ้นทุกที ๆ...

“แป้งก็เลยบอกผมว่าถ้าผมมีแฟนเป็นผู้ชาย แป้งถึงจะยอมช่วย พุดให้ แล้วถ้าแฟนผมน่ารักก็จะต้องช่วยเต็มที”

เอาละ...ใครก็ได้บอกที่ว่าผมไม่ได้กะพริบตามากี่นาทีแล้ว

ในใจผมเริ่มสวดมนต์อธิษฐานขอขมาเจ้ากรรมนายเวร เป็นไปได้ก็ขอให้ตัวเองบอดสักสองสามนาที หากคำอธิษฐานเป็นจริง ผมรับรองจะอาสาเก็บขยะรอบสนามหลวงสักสามเดือนแสบ

แต่ไม่ยังมีเจ้าป่าเจ้าเขาคีไหนเห็นใจผมเลย T__T

“คือ...โน้ก็...ดูดี...”

นี่คือประโยคต่อมาที่ผมได้ยิน

โอเคอะปุ่นณ์! กุขอโทษที่เกิดมาตัวเล็กกว่ามิ่ง (จริง ๆ ผมก็ไม่เตี้ยเท่าไร แล้วปุ่นณ์มันก็ไม่ได้สูงมากมายอะไร แต่ก็นั้นแหละ ยังไงผมก็ยังสูงน้อยกว่ามันอยู่ดี) ขอโทษที่กูเป็นลูกคนจีน ตัวเลยขาวจืดๆ ตากแดดยังไงก็ไม่ยอมดำ กุขอโทษที่ถึงแม้กูจะเป็นลูกคนจีนตาค้างชั้น แต่ตากูเสือกกลมแป๋ว แถมปากยังแดงแจ๋ กูโดนเพื่อนแหวอยู่บ่อย ๆ ว่าน่ารักก็จริง แต่กูไม่เคยคิดอะไร จนถึงวันนี้แหละที่มิ่งทำให้กูรู้สึก ว่าสิ่งที่กูเป็นมัน...นรกชัด ๆ!!!

ท่าทางมันจะอ่านความคิดผมออกโดยที่ไม่ต้องออกเสียงสัก และ

“โอ้...โน้ ผมขอโทษ ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น แต่คือจะให้ไปคว้าเอาไอ้เซนมาบอกแป้งว่านี่แฟน ก็ไม่ใช่เรื่องใช้ใหม่ละ”

เข้าใจพุดนี้หว่า...มันอ้างไปถึงไอ้เซนครับ ไอ้เซนนี้เป็นนักกีฬา เต็งหนึ่งของโรงเรียน ฟังดูก็รู้แล้วใช้ใหม่ละครับว่าไซ้จะประมาณไหน

“แล้วทำไมไม่ไปให้พวกแก๊งนางฟ้าช่วยละ” ผมโยนคำถามต่อไปถึงแก๊งกะเทยจอมแค้น ที่เชี่ยวชาญผู้ชายแมน ๆ อย่างพวกผมยัง

ผวา แน่ละว่าถ้าลองปฎิบัติไปขอความช่วยเหลือจากพวกนี้ละก็ ชี้คร้าน จะกรีดกรีดแย่งกันช่วยแทบไม่ทัน

“ก็แบ่งเขาไม่ชอบแบบนั้นนี่โน้ แบ่งชอบเกย์ ไม่ได้ชอบกะเทย”
แล้วก็เป็นทีไหนล่ะ! อยากจะตะโกนใส่หน้าจริงไว้อยย

“ไอ้ไอ้ค ไอ้ดูลย์ วิทย์ ผู้ชายตัวเล็ก ๆ ชาว ๆ เยอะแยะ ตัวเล็กกว่าเราด้วย ทำไมไม่ไปให้พวกนั้นช่วยล่ะ” ผมยังพยายามโต้ตอบไม่จบสิ้น แต่ดูท่าทางปฎิบัติจะหน่าย ถึงได้ถอนหายใจใส่หน้าผมอย่างนั้น

“พวกนั้นก็ไม่ได้เป็นนี่โน้ ไม่ยอมหรอก”

“แล้วทำไมต้องเราอะ!”

“ก็ถ้ากับโน้ ผมยังมีเรื่องที่จะช่วยโน้แลกเปลี่ยนได้”

สะอึกอุกกันเลยทีเดียว นี่ผมกำลังถูกขูรีเปล่วอะ...เกือบลืมนไปแล้วเชื่อว่าตัวเองต้องอาศัยใบบุญจากปฎิบัติอยู่ ถึงตอนนี้ผมมองเห็นหน้าเจ้าปฎิบัติเป็นแบงก์พันสองปีก ปีกละหมื่นนึงเรียบร้อยแล้ว

“โอเคไหม ที่อื่นไม่ต้อง ขอแค่ต่อหน้าแบ่งก็พอ แล้วเงินชมรมโน้ได้แน่นอน”

ฮึยย! เพื่อเงินสองหมื่น กูต้องยอมเสียศักดิ์ศรี เป็นเมีย (ในหน้าที่) ของยอดชายนายปฎิบัติเลยหรอวะ!

ผมมองหน้ามันที่ยิ้มกริ่มอยู่พลางครุ่นคิด แต่ยังไม่ทันจะคิดตกดี เสียงแหลม ๆ เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นก่อน

“พี่ปฎิบัติ นี่ใครนะ”

4th CHAOS

!?

“พี่ปุ่นนี่ใครนะ”

เพราะเสียงนี้ทำเอาผมต้องสะดุ้งเฮือกจนตัวลอยกันเลยทีเดียว
ก็ทำไมผมจะจำไม่ได้ล่ะ ว่าไอ้เด็กผู้หญิงหน้าตาบ้องแบ้ว แต่นัยน์ตา
เจ้าเล่ห์ ที่มายืนบนที่นั่งอยู่ข้างหลังปุ่นนี่ะคือใคร

โผล่มาแล้วครับ น้องแบ่งในตำนาน!

กูเริ่มส่งสัญญาณเรียกแบตแมนตอนนี้ได้เลยรีเปล่าวะเนี่ย

ผมตะลึงมองหน้าเด็กผู้หญิงหน้าตาน่ารักคนนี้อย่างกับเห็นผี
(ให้เลิกดี ๆ ตอนนี้ผมเจอผียังรู้สึกดีซะกว่า) ในขณะที่ปุ่นดูจะ
ควบคุมสถานการณ์ได้ดีกว่าที่คิด (รีเปล่าวะ) มันเพียงสูดหายใจเฮือก
ใหญ่ ก่อนจะหันไปส่งยิ้มให้น้องสาวที่น่ารักของมันทันที

เฮ้ เพื่อน...อย่าทำท่ากระตือกระต้าแบบนั้น...กุกัลล...

“ไหนแบ่งบอกจะนอนแล้วไงคะ”

ผมขมวดคิ้วมองท่าทางอ่อนโยนของปุ่นที่มีต่อน้องสาว ก็
เป็นชะอย่างนี้แหละ เด็กคอนเวนต์ทั่วสารทิศถึงได้พากันหลงนักหลง
หนา...ผมคิดพลางเลิกคิ้วมองปุ่นที่ลูบหัวน้องวัย ม. ต้นอย่างพี่ชาย
ใจดี แล้วพลันรู้สึกสบายใจกับภาพที่ได้เห็นอย่างบอกไม่ถูก

“ก็นอนไม่หลับว่าจะลงมาดูว่าพอกลับยัง แต่เห็นพี่ปุ่นก่อน”
 เจ้าตัวจั้นตอบพลางเหล่มองผมไปพลาง คงจะคั่นหน้าผมละที่
 เด็กน้อย ผมเจอเธอครั้งล่าสุดที่งานบอลครบ น้องแป้งแหวะมาหาปุ่น
 ที่อยู่ฝ่ายพัสดุ ส่วนผมทำหน้าที่ band เดินไปตามไอ้ปุ่นให้น้องแป้ง
 เองกับมือ

ผมฉีกยิ้มให้เธอจนเห็นฟันครบสามสิบสองซี่อย่างเป็นทางการ
 (เหงือกแทบแหก) เห็นไอ้ปุ่นหันมาทางผมแล้วก็ยิ้มให้แบบที่ทำเอา
 เสียวตะเข็บชายแดนด้านหลังวูบ

“อ้อ...พอดีเพื่อนน...แหวะมาหานะ”

มันหันกลับไปพูดกับน้องแป้ง ว่าแต่ทำไมต้องเน้นคำว่า ‘เพื่อน’
 แปลก ๆ ด้วยวะ มีการลากเสียงด้วย!

“เพื่อนน?”

ยิ่งเห็นสายตาชน ๆ ของยายเด็กนี่แล้วยิ่งทะแม่งไม่น่าไว้ใจจะ
 นี้ผมกำลังโดนไอ้สองศรีพี่น้องตัวแสบกลั่นแกล้งอะไรอยู่รีเปล่าครับ
 เนี่ย!

“คืออันที่จริง...”

ปุ่นพูดพลางขยับตัวหนีไปหาน้องแป้งมากขึ้น พร้อมกับ
 เหลือบมองผมเป็นระยะ แต่มันไม่ยักสนใจสายตาสงสัยเสียเต็มประดา
 ของผมที่ส่งไปเลย

“เห็นแป้งบอกว่าอยากเจอโน้ เลยขอร้องให้โน้มาหาหน่อยนะ”

อะไรนะ!!! แน่จริงตอนพูดมึงอย่าลอบทำร้ายด้วยการเตะ
 หน้าขาถูกตั้งเป้าบลิ้วะ สัดดดด! อูยยย ไอ้บ้า ผากไว้ก่อนเถอะมึง!

“แป้งอยากเจอพี่โน้?”

“ก็แป้งบอก...อยากเห็นแฟนพี่ไม่ใช่หรอ”

แล้วกูไปตกลงกับมึงตั้งแต่ตอนไหน! ความจำกูเสื่อมหรือมึง
 โมเมวะ!

ผมเกือบจะโวยวายลุกขึ้นมาทูปหัวมันอยู่แล้ว ถ้ามันไม่ได้ ‘คว่า’

มือผมไปจับไว้อย่าง ‘อ่อนโยน’ เสียก่อน
 เวิร์กแล้วแหละ ชีวิต...

ในที่สุดผมก็โดนลากให้เข้ามาในบ้านภูมิพัฒน์จนได้ (นี่ผมก็ซัดขึ้นแล้วเหมือนกันครับ) จุ้นพอกันทั้งพี่ทั้งน้องนั่นละผมว่า เจ้าเด็กแป้งพอรู้ตัวว่าผมจะมาเป็นพี่สะใภ้ (กูจะบ้า!) ก็คะยั้นคะยอให้พี่พาแฟนเข้าไปกินน้ำในบ้าน (แล้วเอาออกมาให้ไม่ได้เหวอวะ) ข้างฝ่ายไอ้ปุณณ์ก็เสือกสนับสนุนเต็มที่อีก บอกคุยข้างนอกยุ่งกั๊ด (พวกมึงปล่อยกูกลับบ้านง่ายกว่าเยอะ!)

แน่นอนว่าผมเถียงอะไรไม่ได้สักคำ โบราณว่าน้ำท่วมปาก ผักบุงโจรงทรงเป็นยังไง วันนี้ผมรู้ซึ้งแล้วครับ (เฮ้...แ่วว ๆ เหมือนใครด่าผมว่าสุภาชิตนี่มันไม่มี) ตอนนี่ผมเลยต้องมานั่งแหมะอยู่บนโซฟาในห้องนั่งเล่นบ้านภูมิพัฒน์ โดยที่มือน้องแป้งนั่งอยู่บนโซฟาอีกตัวหนึ่ง และไอ้ปุณณ์ที่แทบจะยกเอาผมไปนั่งบนตัก

“เบียดทำไม ร้อน!” ผมกระซิบด่ามันพอเป็นพิธี ไม่ให้น้องแป้งที่กำลังตั้งใจดูซีรีส์ฝรั่งอยู่ได้ยิน แต่ไอ้เวรนั่นกลับทำหน้าเหลือหลาใส่
 “ร้อนหรือ รุ่งแอร์ไหม”

“ไม่ต้อง! เขยิบไปก็พอ!” เรื่องแค่นี้ทำไมคิดไม่ได้วะ --”

แต่คำตอบที่ผมได้รับกลับเป็นรอยยิ้มเจ้าเล่ห์จากคนที่นั่งเบียดผมอยู่

“ได้ไงล่ะ ให้มันเนียน ๆ หน่อยสิโน้”

ฮึ้ย! เนียนท่าเนียนเหวออะไร! มึงบังคับขืนใจกูมาซัด ๆ!!

“เนียนเขี่ยไร! เถิบไป!” เริ่มขึ้นคำหยาบแล้วครับ...ผมยังไม่ลดละความพยายามที่จะอยู่ห่าง ๆ ไอ้บ้านี่ง่าย ๆ ซึ่งงวดนี้ดูเหมือนมันจะยอมให้ความร่วมมือแต่โดยดี

ผมถอนหายใจเสือกใหญ่ที่ปุณณ์ยอมกระเถิบออกไปนิดหน่อย (แต่ก็ยังนั่งติดกันอยู่ดี) ซึ่งแน่นอนว่าความโล่งใจไม่ได้อยู่กับตัวผมนาน

เลย เมื่อไอ้ปุ่นมัน...พาดแขนมาโอบป่าผมแทนซะนี่!

คิดได้นะมึง!

ผมเห็นชัดว่าน้องแบ่งหันมามองเราสองคนด้วยนัยน์ตาที่เป็นประกายวูบไหวแปลก ๆ มันแลดูเป็นประกายอึมอึมใจอย่างบอกไม่ถูก ทำเอาผมขนลุกพริบพร้อมกันทั้งสองแขนโดยไม่ต้องโทร. นัดกันให้เสียเวลา!

ดูทีวีต่อไปสิครับแบ่ง T_T

“พี่ไ่กลับยังงะคะวันนี้ ดึกแล้วนะ”

น้องแบ่งหันมายิงคำถามให้ผม แต่คำถามนี้มันแอบแฝงอะไรรีเปล่าวะ ไม่ ๆ...ไม่ดีแน่ รีบปิดไปจะปลอดภัยกว่า ผมยกนาฬิกาข้อมือของตัวเองมามองแล้วก็พบว่ามันดึกมากแล้วจริง ๆ ได้เวลาหนีจากชุมนุมรถชั้นที่ 18 นี้เสียที

“พี่ซี้มอไซค์มาครับ จั้นพี่ขอตัวกลับก่อนนะ บายปุ่น” ผมหันไปโบกมือให้ไอ้ตัวปัญหาคนโตที่ลุกขึ้นทำท่าจะเดินไปส่ง ในขณะที่ตัวปัญหาคนเล็กดูเหมือนจะไม่ยอมปล่อยผมให้ไปผุดไปเกิดง่าย ๆ

“ปล่อยพี่ไ่กลับตอนนี้ได้งะพี่ปุ่น! ระหว่างทางเป็นอะไรไปใครจะรับผิดชอบ!”

อ้าวเฮ้ยย พี่เป็นผู้ชายอายุสิบเจ็ดแล้วนะครับ พี่ดูแลตัวเองได้แล้วครับแบ่ง!

“เฮ้อ...”

“พี่ไ่นอนนี่นะ...นะ นอนห้องพี่ปุ่นก็ได้ อย่ากลับเลยนะ มันอันตราย”

ทีนี้จะเอาอย่างไรกับลูกแมวที่มากาะแขนแจอยู่ข้างผมนี่ดีหว่า ถ้าเป็นไปได้อ...ผมอยากจะถีบแม่งให้กระเด็น

ริมฝีปากเล็ก ๆ นั้นยังจ้อไม่หยุด “พี่ปุ่นจะบอกว่ามีแฟนอย่างเดียวแล้วให้หนูช่วยพูดกับพ่อเรื่องนั้นไม่ได้หรอกนะ ถ้าพี่ปุ่นไม่ดูแลพี่ไ่ให้ดี หนูก็ไม่ช่วยพูดให้เหมือนกัน”

ฉิบหายแล้ว ไหง่ฉันล่ะวะ! หน้าผมตอนนี้มีเครื่องหมายอัศเจรีย์
ขนาด 500pt แปะป่าบอญู่กลางกบาลจนแทบหงายเง็ก

“เอ่อโน้...นอนนี่เถอะวะ กลับตอนนี่มัน...หึ ๆ อันตราย...หึ ๆ ๆ”
คุณั้น มันซ่าซัด ๆ ไอ้เซี่ยปุ่นณ์ มึงไม่ช่วยกูแล้วมึงยังจะ...ไอ้ย
ผมควรเฟ้นคำไหนมาด่ามันก่อนดีวะเนี่ย!

“นอนยังงี้ละ พรุ่งนี้มีเรียน ชูดนักเรียนไม่มี”

“ชูดพีปุ่นณ์งี้กะพีโน้”

“ไม่ได้หอรอกครับ รหัสนักเรียนมันไม่เหมือนกัน” เออวะ ตอนนี่
อยู่ที่ว่าใครจะเถียงชนะใครแล้ว

“ไม่เป็นไรหอรอก วันดีคืนดีบราเดอร์ไม่เคยตรวจนี่ หรือถึงเขา
สงสัย โน้บอกไปก็ได้ว่าบังเอิญมาค่างบ้านผม แล้วใช้ชูดของผม”

ไม่ช่วยกูแล้วยังจะฝังกลบกูอีกนะปุ่นณ์! ไอ้เหยย กูซึ่ง!

กูซึ่งวะเพื่อน!

“...” ถึงตอนนี่ผมอึ้งรับประทาน ไบ้แตก เถียงต่อไม่ออกแล้ว
ครับท่าน

“รีบขึ้นไปอาบน้่านอนเถอะคะ ทั้งสองคนเลย แล้วเรื่องนั้นแบ่ง
จะค่อย ๆ คุยกับพ่อให้นะพีปุ่นณ์”

น้องแบ่งพูดพลางดันหลังทั้งผมและปุ่นณ์ให้ออกจากอาณาเขต
ห้องนั่งเล่นไป เพื่อมุ่งสู่เรือนหอรอรัก (?) ตบท้ายประโยคด้วยคำที่ทำ
ให้ปุ่นณ์ตาวาว แต่ผมนี่ลี ห่อเหี่ยวใจเป็นอย่างที่สุด

ทำไมต้องค่อย ๆ คุยด้วยวะครับ แล้วผมจะต้องตกอยู่ในสภาพ
นี้อีกนานแค่ไหนเนี่ย

“ไม่ต้องห่วง เรื่องเงินชมรมโน้ ผมก็จะจัดการให้เหมือนกัน”
ปุ่นณ์กระซิบเบา ๆ ในขณะที่ผมเกือบลืมเรื่องนี้ไปแล้ว

มันคุ้มกันแน่หรือเปล่าวะ ถ้ามจริง!

5th CHAOS

Just let it flow

ผมไหลหัวไปโรงเรียนในตอนเช้าด้วยสภาพสะบักสะบอม

เอ่อ...อย่าเพิ่งคิดลึกไปถึงไหนต่อไหนล่ะ แม้ว่าผมจะแทบไม่ได้นอนทั้งคืนตามที่พวกคุณแอบคิดอยู่ก็เถอะ แต่ไม่ได้มีเรื่องผิดผีอะไรเกิดขึ้นแน่นอน สาบาน!

ก็จะให้ผมนอนหลับเข้าไปได้ยังไงล่ะครับ กับไอ้ปุ่นนี่เนี่ย ถึงจะพอรู้จักกันบ้างก็จริงอยู่ แต่ก็อย่างที่ผมเคยบอกว่าเราไม่ได้สนิทกันเท่าไรหรอก อันที่จริงคือไม่สนิทเลย ผ่านมาผ่านไปโคตรๆ ดั่งนั้นไอ้เรื่องจะให้อยู่ดี ๆ มานอนร่วมเตียงกันสองต่อสอง แถมยังในบ้านของมันที่ผมเคยแต่เข้ามาอย่างมากสุด ๆ ก็แค่สนามหญ้า (เมื่อสองปีก่อน) นั่นนะ อยู่ดี ๆ จะให้มาอับเลเวลค้างอ้างแรมกับมันในห้องนอนสองต่อสองเลยนี่มันก็เร็วเกินไป แถมเรื่องทั้งหมดยังเกิดขึ้นภายในเวลาแค่วันเดียวนี่ก็อีก

ผมเตรียมใจไม่ทันวะ

แต่จริงๆ จะให้นอนกันนอนได้นะ ไม่มีคิดมากอยู่แล้ว ผมอาบน้ำเปลี่ยนชุดนอนของมันเสร็จสรรพ (ทั้งที่ปกติผมใส่เสื้อกล้ามนอน แต่วันนี้มีดขีดหน้อยดีกว่า เพื่อความปลอดภัย) เรานั่งคุยกันพอเป็นพิธี

นิดหน่อย ตอนแรกว่าจะเล่นเครื่อง XBOX360 สู้ไฮโซของมันตามที
ถูกขวน แต่เอาเข้าจริง ๆ ดันไม่ค่อยมีอารมณ์ ในที่สุดปุ่นนั้นก็ก็เป็นฝ่าย
ปิดไฟนอนอย่างว่าง่าย เศรษฐีที่บ้านมันรวย เต็มมันเลยใหญ่ นอน
กึ่งกันสองคนนี่นอนได้สบาย สามคนสี่คนก็ยังไม่ไหวนะเอ้า

แต่ไม่รู้ชาติที่แล้วผมทำกรรมหนักอะไรนักหนา...น้องแบ่งเลือก
เปิดประตูผลิ๊วะเข้ามา!

ไอ้ปุ่นนี่เลยรีบคว้าตัวผม (ที่นอนอยู่ใกล้ไฟอีกฝั่งเตียง แถมน
มีหมอนข้างกันอาณาเขตอีกต่างหาก) ที่ทำท่าจะหลับอยู่รอมร่อแล้ว
เข้าไปกอด

มันกอดผม! เรื่องจริงไม่ได้โม้!!! แม่่งเอี้ยยยย!

ผมตื่นสุดชีวิตก็แล้ว ผลักมันออกก็แล้ว แต่สู้แรงมันไม่ไหวจริง ๆ
แขนไอ้ทำนี่แม่่งแรงเยอะชะมัด! เห็นผมม ๆ อยู่แต่ดูถูกไม่ได้ อีกอย่าง
มันอยู่ในตำแหน่งที่ได้เปรียบกว่าผมมากครับ ทำเอาผมได้แค่ตื่น
พราด ๆ อย่างขี้ใจอยู่ในแขนมัน

‘แป๊บเดียว ๆ’

มันกระซิบปลอบใจผมให้หยุดตื่น ก่อนจะทำท่าเหมือนคนเพิ่ง
ตื่น ชะโงกหัวไปมองน้องสาวที่ยืนหน้าเอ๋ออยู่ตรงประตู เพราะเพิ่งเดิน
เข้ามาเจอพี่ชายนอนกอดกับแฟนตัวเองกลม (ดูดี ๆ ลีละ กูซัดขึ้นอยู่!)

‘มีอะไรคะแบ่ง’

ไอ้พี่น้องคุณี่รีบ ๆ คุย รีบ ๆ ไปสักทีสิโว้ย!

‘แบ่ง...เอาผ้าห่มมาให้เพิ่ม กลัวพีโนหนาว’

น้องมันทำท่าอึ้งรับประทาน ปนกับแลดูมีความสุขเล็กน้อยครับ
ไอ้ไม่...น้องแบ่งครับ น้องแบ่งคิดอะไร

‘ไม่เป็นไรหรอกคะแบ่ง’ ผมได้ยินเสียงปุ่นตอบน้องแบบนั้น
พร้อมกับรู้สึกได้ว่ามันกระซิบกอดผมแน่นขึ้นไปอีก แน่นอนว่าผมแก่ถึง
หลับเป็นตายแบบไม่รู้เรื่องราวอะไรบนโลกนี้อีกแล้ว

‘พีโนเขาไม่หนาวหรอก’ ไม่ต้องลืมหาผมก็รู้ว่าไอ้ปุ่นนี่ทำหน้าที่

แบบไหนอยู่ แล้วก็รู้ด้วยว่าน้องแบ่งกำลังมีสีหน้ายังไง

โอ้ยยย โอ้ยพี่น้องบ้านนี้มันช่างขยันสร้างความสะดวกเรียบร้อยให้คนอื่นจริงไฉน!

‘อ้อออ แบ่งลิ้มไป ฮี ๆ นั้นแบ่งไม่กวนละ จะลืมหองให้ณะ’
กรีก!

แล้วคืนนั้นเราสองคนก็แยกย้ายกันนอน ต่างคนต่างไม่ห่มผ้า เพื่อความเท่าเทียม เพราะผ้าห่มมีอยู่ผืนเดียว ยังดีที่ปุ่นปรับแอร์ เป็น 25 องศา ให้ห้องไม่หนาวจัด แต่ถึงอย่างนั้นผมก็นอนไม่ค่อยจะหลับเลยจริงๆ

ตัดกลับมาที่เวลาปัจจุบัน...ทันทีที่ผมเปิดประตูห้องเรียน
ก้าวขาเข้ามา ก็ถูกรุมมองด้วยสายตาแปลก ๆ

อะไร...ไม่เคยเห็นโดมรีไง

“มีไร มองไม่” ผมถามกลับหัวน ๆ พลังเหวียงกระเป้านักเรียน (ของปุ่น) ลงจอดบนโต๊ะเรียนตัวประจำ โดยพยายามสบสายตา เพื่อนฝูงให้น้อยที่สุด เนื่องจากกลัวมันจะผิดสังเกต (ลิ้มไปว่าแบบนี้ นี่แหละ ผิดหนัก)

“มึงไปเอาชุดนักเรียนโครมาใส่”

นั่น...โอ้แก่ง แม่่งรู้ได้ไงวะ! เก่งสมชื่อจริง ๆ

“ไรของเมิง” แต่ถ้าคิดว่าจะยอมแพ้ง่าย ๆ ก็ไม่ใช่โนแล้วครับ! ถูก ผิดไม่สน กูขอเถียงไว้ก่อน แต่ที่ไม่มองตาแบบนี้ ไม่รู้มันจะเชื่อผม ไรเปล่า

“มึงนั่นแหละปฏิเสธทำไม เห็นอยู่ทนนีว่าชุดนี้ไม่ใช่ของมึง รหัส นักเรียนก็ไม่ใช่ ไช้หลวมโพรกอย่างนี้ก็ไม่ใช่ นอกจากมึงจะตัวหดลง ได้ภายในเวลาหนึ่งคืนอะนะ”

ช่างสังเกตจิ้งจู้ย!

“อีกอย่าง...มึงไม่ได้ใช้จาครอบุ่นนี้ แล้วกระเป๋าของแท้ต้อง

มีสติเกอร์สี่ยว ๆ แปะอยู่”

วิเคราะห์ได้เป็นฉาก ๆ เลยว่ะ!

“สรุป...มึงไปนอนบ้านโครมา เมื่อคืนกูดอทเอออมึงมาเล่นด้วย
ทั้งคืน”

ตกลงว่าเรื่องของเรื่องคือมึงรู้ตั้งแต่ก่อนเห็นกูแล้วว้างั้นเถอะ!
ไอ้สัด ทำเป็นพุดดี...ผมถอนหายใจหน่ายกับท่าที่เค้นความจริงของไอ้
แก่ง ที่มีโอมพยักหน้าเป็นกำลังเสริม

“เออ เมื่อคืนกูไม่ได้กลับบ้าน”

“วะ วะ วะ ว้าวว จ๊กจ๊กวะสาวที่ไหนวะ!”

เซี่ยโอม ไอ้หมาเจาะปากมาเกิด ถ้าเมื่อคืนกูได้ไปจ๊กจ๊กกับสาว
กูจะไม่ทำหน้าที่เชิงอย่างนี้เลยโว้ย

“สาวเหี้ยที่ไหนล่ะ กูติดแหง็กอยู่กับไอ้ปุ่นณ์ห้อง 1 ทั้งคืน”

เท่านั้นแหละ คนที่ถอยเก้าอี้ออกไปไกลโพ้นคือไอ้โอม ส่วน
ไอ้แก่งปรีเข้ามายกแขน ลูบหลังผมดูเป็นการใหญ่

“ในที่สุดมึงก็เสริจผู้ชายจนได้สินะ กูว่าแล้ว...ไหนวะ ครั้งแรก
เจ็บรีเปล่า ได้ข่าวว่าของไอ้ปุ่นณ์มันใหญ่ด้วย”

เรื่องเหี้ย ๆ นะไหนะมึง ไอ้สัดแก่ง! ว่าแต่ของไอ้ปุ่นณ์มันใหญ่
จริงหรือวะ เฮ้ย ไม่ใช่!

“บ้านป้ามึงสิ! กูมีธุระกับมันเฉย ๆ แล้วบังเอิญว่าตึกแล้ว กูเลย
ต้องนอนค้างบ้านมัน ไม่มีอะไรโว้ย!” พออธิบายถึงตรงนี้ ไอ้โอมถึงได้
ยอมเดินกลับมา นั่งใกล้ ๆ ผมตามเดิมครับ ไอ้เวรนี้ จริง ๆ เล้ย

“มึงไปสนิทกับปุ่นณ์ตั้งแต่ตอนไหนวะ กูนึกว่ารู้จักกันแต่ห่าง ๆ”

“ก็ไอ้เหี้ยง่อยแหละตัวดี ทำให้กูต้องไปสนิทกับมัน...เออ กู
จัดการเรื่องบขมรมอีกสองหมื่นให้ได้แล้วนะ”

“อย่าบอกวามึงไปขายตุตให้ไอ้ปุ่นณ์?”

ผัวะ!!! ตบเกียรณมันเจ็บมือ แต่ก็ขอตบแม่งสักทีเถอะครับ ไม่
ไหวแล้ว ไอ้เซี่ยโอม!

“อ้ายยย ตบไม่วะ!”

ยัง...ยังมีหน้ามาถาม

“กูเห็นหมามันแกว่งตีนออกจากปากมึงอยู่เหมือนขาดอากาศ หายใจ เลยกตบให้อิสระภาพมันชะมั่ง เรื่องเหี้ยๆ ละคิดได้ สัด” ผมก่น คำด่าพาลงมองนาฬิกาข้อมือพาลง เห็นแล้วขัดใจฉิบหาย ปิดโธ่เว้ย! อีกตั้งหลายนาทีกว่าจะถึงเวลาโรงเรียนเช้า ผมต้องทนนั่งให้อีพวงนี้ เคঁนคอคอีกนานแค่ไหนกันวะ!

...กับกาลเวลาอาจจะล่องเลยผ่านไปผ่าน กาลเวลายาวนานเธอ ลืมเดือนฉันทันบ้างไหม~’

เสียงริงโชนท่อนซุกเพลง “คิดถึงฉันหรือเปล่า” ของวง Cocktail ที่ไอ้โอมไ้มานานสามเดือนกว่าจนผมเริ่มเบื่อดังขึ้นเหมือนเป็นระฆัง หมดยกนักมวดย เอ้อ...ในใจแอบโล่งโคตรๆ ที่ไม่ต้องทนฟังมันกวนประสาทต่อ ผมยิ้มเย้ยๆ ใส่มันก่อนจะก้มลงหยิบสมุดการบ้านได้โต๊ะ มาเช็กดูความเรียบร้อย แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นมากลับเห็นว่าคนที่เป็นฝ่าย ยิ้มเยาะกลับมา กลายเป็นมันชะฉิบ

“แม่มีงโทร. มาวะ?”

ไอ้ห่า ใครวะแม่กู...ผมขมวดคิ้วมองหน้าจอมือถือ LG มันอย่าง ใครรู้ ก่อนจะตาแทบเหลือกถลน “มีงบอกไปว่าไม่ได้อยู่กับกู”

“ไรวะ แพนมีงเองแท้ๆ ทำเป็นหยิ่ง ยูริเขาไม่น่ารักตรงไหน”

ก็ไม่ได้ชอบจะให้ทำไงเล่า! อีกอย่างผมไม่ถนัดกับการที่มีผู้หญิง หรือใครสักคนมาวิ่งไล่ตามแบบนี้ด้วย

เมื่อไอ้โอมไม่ได้คำตอบอะไรจากปากผม มันจึงทำแค่ยกไหล่ อย่างไม่สนใจแล้วกวัดรึบสายโทรศัพท์ที่ยังคงดังอย่างต่อเนื่อง ผมตบไหล่มันอีกสองทีเป็นการกำชับให้ทำตามแผน ส่วนมันก็ได้แต่ปัดๆ มือ ผมออกเหมือนจะบอกว่า ‘รู้แล้วแหละน่า’

“ครับ...โน้ไม่อยู่ครับ ยังไม่เจอกันเลย”

ดีมาก ดีมาก

“งะ...แหะๆๆ เก่งจังครับ แป๊บนึงนะ”

เฮ้ย!?

“แม่มีงูทันวะ”

มันใช้มือป้องไม้คีมือถือแล้วกระชิบกระชาบคำที่ผมไม่ค่อยอยากฟัง ไม่รู้ทำไม ไม่ว่าเมื่อไหร่ผู้หญิงคนนี้เป็นรู้ทันผมเสมอ สุดท้ายคนที่ต้องถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วรับเอาโทรศัพท์เครื่องเหลี่ยมสีดำมาคุยคือผมนั่นเอง

“ครับ ว่าไง”

“ทำไมยูริโทร. หาโน้ไม่ติดเลยละคะ” เสียงร่าเริงจากปลายสายดังตอบโต้ผมโดยที่มีเสียงรบกวนข้างอะอะดังลั่น นี่เธอคงจะถึงโรงเรียนแล้วละมัง ผมคิดและได้แต่จิกยิ้มแหยๆ ให้โทรศัพท์

“มือถือผมแบตหมดนะ”

“เมื่อคืนก็ไม่ออนไลน์นะ”

“ก็ผมไปนอนบ้านเพื่อนมา ยูริมีอะไรจะคุยกับผมรีเปล่า” รีบเข้าประเด็นสักทีเถอะครับ

“อ้อ...ฮึๆๆ” เสียงหัวเราะกลับมานั้นฟังดูไม่น่าไว้ใจขอบกลตอนนี้ผมรู้สึกเหง่อกต แม้ในห้องเรียนจะเปิดแอร์เย็นเจี๊ยบอยู่ที่เถอะ “เย็นนี้ไปกินข้าวกันนะโน้”

ว่าแล้วไง...

“เย็นนี้ผมต้องเข้าชมรม คงเลิกเย็นๆ เลยนะ”

“ไม่เป็นไร ยูริที่สยามนะ ร้านบ้านหญิงชั้นสองเหมือนเดิม”

คิดเหมาเอาเองเสร็จสรรพ นี่แหละยูริ ตัวผมเองก็เป็นพวกปฏิเสธคนไม่เก่งเสียด้วย โดยเฉพาะกับยูริแล้ว ยิ่งปฏิเสธยากเข้าไปใหญ่ (จะว่าไปผมก็ปฏิเสธไอ้ปุ่นนี่ไม่เป็นเหมือนกันนี่หว่า)

“อาจจะโผล่ไปค่าน้อยนะ” ทำได้ดีที่สุดก็แค่นี้แหละครับ -_-”

“ไม่เป็นไรคะ ยูไม่รีบ แล้วเจอกันนะ” เธอเอ่ยลาด้วยเสียงร่าเริงก่อนสายจะถูกตัดไป

จริง ๆ แล้วยูริก็เป็นผู้หญิงที่ดีคนหนึ่งเลยละ เธอไม่เรื่องมาก ไม่
งอแง ไม่เอาแต่ใจเหมือนผู้หญิงคนอื่น ติดแต่จะชอบคิดเหมาเอาเอง
ก็เท่านั้น อย่างตอนนี้ที่ผมมีสถานะเป็น 'แฟน' ของเธออยู่นี้ก็เหมือน
กัน ผมไม่ยกจำได้เลยแะว่าเราไปตกลงกันตั้งแต่ตอนไหน รู้แต่ว่า...
รู้ตัวอีกทีก็มีแฟนเป็นยูริซะแล้ว

แต่ก็เอาเถอะ ไม่ได้เสียหายอะไร ยูริน่ารักดี คุณพ่อเธอเป็น
ชาวญี่ปุ่น เธอจึงเป็นลูกครึ่งญี่ปุ่นนะครับ ชาว ๆ หน้าใส ตาโต อิม...
มีเขี้ยวด้วย พูดจ้อได้ทั้งวันโดยไม่มีวีแววจะเหนื่อย บางทีผมก็รู้สึกว่
เธอช่างสดใสและน่ารักคาญในเวลาเดียวกัน แะะ ๆ

วันนี้ไหลไปเจอสักหน่อยก็แล้วกัน ไม่ได้เจอเป็นอาทิตย์แล้วนี่
เดี๋ยวคนอื่นจะหาว่าผมไม่ดูแลแฟน

6th CHAOS MEET

“โน้! ตกกลางเรื่องค่ากลางเป็นไงวะ!”

โห สูดยอด...รักผมกันสุดพลัง โพล่น้ำมาห้องชมรมปั๊บ ตามถึงเงินก่อนเลย

“ก็ไม่เป็นไงวะ ไม่ตาย แค่บาดเจ็บสาหัส นี่หนีตำรวจมานะ เดี่ยวกะจะไปกบดานแถว ๆ ภูเก็ต”

ผัวะ!

“ไอ้ควาย ตลกไม่เข้าท่า ภูมายถึงค่ากลาง ไม่ใช่ฆ่ากลาง... ระวังนะมึง ไปภูเก็ตเสร็จทุกราย”

“นั่นมันเสมีดพี”

ถึงตอนนี้ผมไม่ค่อยแน่ใจว่ามุกใครควายมากกว่ากัน

ผมเดินหัวเราะหึ ๆ ผ่านตัวพินนทที่เพ็งโปกหัวผมมา ก่อนจะเหวี่ยงกระเป๋ (ไอ้ปุ่นณ์) ลงโซฟาข้างเปียโน แล้วสอดสายสายตาทาเจ้าตัวปัญหาที่ตอนนี้ก้มหน้าหลบสายตادمวบ...แม่งก็รู้ตัวนี่หว่า

“ระ...เราไปเข้าห้องน้ำก่อนนะ”

มันจะหนีครับ หนีอายนแน่! คิดว่าพันระอะ

“ไม่ต้องเลยไอ้จ๋อย มึงทำกูเดือดร้อน!” แนนอนว่าไอ้ห่านี่ไม่ไว

ไปกว่าผมหรือครับ ตัวเปียกแค่นี้ละ ผมตะครุบคอเสื้อมันไว้ทันก่อน
ที่จะหลบหนีสำเร็จ แล้วดำเนินการลากคอมาเสียบประจางกลางห้อง
ชมรม

“ไอ้หานี้ไปนั่งหน้าเชอวันพิงบฯ ให้พี่อ้วนวรรณศิลป์ตัดเงิน
ชมรมเรา ทำไงกะมันดี” อะฮ้า ดูเหมือนจะมีแนวร่วมแค้นไฉ่ฮ้อยเพิ่ม
ขึ้นตามลำดับแล้วครับ

“ถอดกางเกงออกแล้วเอาเมจิกเขียนข้างน้อยมัน”

หุยยย เรื่องเหี้ย ๆ อย่างนี้ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าความคิดไอ้เป๋อ มิ่ง
จะหวาดเสียวไปหน่อยมั้ง อีกอย่าง กูไม่อยากดูข้างน้อยมัน

“ให้มันเดินไถ่อย่างหน้าเสาธงตอนเช้า”

อันนี้ก็ออกแนวมันทนทานการบันเทิงใจเกินไป

“ให้มันทำการบ้านเพื่อนทุกคนในชมรมเป็นเวลาหนึ่งเดือน”

ไม่เกี่ยวแล้วแหละ!

“เอามันเป็นเบ็ดดีกว่า หลังจากนั้นไปจนกว่าจะหมดเทอม ไฉ่ฮ้อย
ต้องเป็นเบ้ชมรมเรา ทำตามทุกอย่างที่ทุกคนสั่ง”

อืม...

“โอเคเลย โอม คบกันมาสิบเอ็ดปี วันนี้มีงูพุดถูกใจที่สุด” ผมหัน
ไปตบป่าชมมัน มันยิ้มรับคำพูดผมได้แป๊บหนึ่งแล้วก็หุบยิ้มทันที

“แล้วเมื่อสิบเอ็ดปีที่ผ่านมากูเป็นไงวะ”

“กูครุ่นคิดมาตลอดเลยว่าจะไปขอซื้อตะกร้อต่อจากคนงาน
ก่อสร้าง จะได้เอามาครอบปากให้มิ่ง” เรียกเสียงฮาได้ทั่วทั้งห้องชมรม
เว้นแต่ไอ้โอมปากหมาที่โดนผมหลอกดำไปเมื่อครู่

“ไอ้ควาย มันคนละอันกัน ฝากไว้ก่อนเถอะมิ่ง คราวหน้ายูริ
โทร. มากูจะจีบให้เซ็ด”

“แล้วใครห้ามมิ่งไม่ให้จีบวะ ขอให้จีบติดนะ” สาธุ ผมอวยพรส่ง
ให้เลย อย่าหาว่าโง่งนั้ ยูริน่ารักดีก็จริง แต่เรื่องจริงยิ่งกว่านั้นคือผม
ไม่ได้ชอบเธอ

“โห ไอ้ขุนแผน มีสาวสวยมาก้อร่อยก้อดีกหน้อยละทำเป็นหยิ่ง เขาทิ้งไปจะรู้สึก”

“เหอะ กูนะโรมิโอ”

“แล้วไม่ไปหานางวันทองรีไร ไหนว่านัดไว้เย็น ๆ”

ไอ้สัดนี้ โรมิโอบ้านพ่อมึงสินัดกับวันทอง แต่เออวะ...พูดแล้ว นึกออก ผมบอกว่าจะไปตอนเย็น ๆ ก็จริงอยู่ แต่ในชมรมมันดูไม่มีอะไรให้ผมช่วยเลยนี่หว่า รุ่นน้องตรงหน้ามันรอซ้อม Marching Band สำหรับงานบอลก็จริง แต่ได้ไฟงานนี้เป็นไอ้ฟิล์ม (รัฐธรรมณูญ) ไม่ใช่ผม

“เออ จะไปละ สรุปว่าเรื่องเงินชมรมอีกสองหมื่นกูไปคุยกับสภาฯ แล้วนะ เดี่ยวทางนั้นเขาจะจัดการให้ ไม่มีอะไรต้องเป็นห่วง... มั้ง” ผมพูดกลางจะหันหลังกลับ แต่เสียงเห่าหอนของไอ้โอมยังคงดังไม่หยุดปาก

“แหงละสิ โน้ลงทูนไปขายตุ๊ดให้ไอ้ปุ่นนี่หว่า”

ใครเม่งเหยียบหางไอ้ห่านีวะ หอนจิง กูเพิ่งพูดอยู่เหม็บ ๆ ว่าอยากเอาตะกร้อครอบปาก หลังจากวันนี้ไปคงต้องหามาครอบจริง ๆ แล้วละมั้ง...ผมคิดไปพลางหันซ้ายขวาหาที่มีดปากข้าว ๆ ของมัน

“จริงเหรอฮะพีโน้!”

“เซื่อมันก็ออกลูกเป็นจามรีแล้วละครับนือต เออ สรุปว่าจัดการเรื่องเงินให้แล้วนะ วันนี้ไม่มีอะไร ทุกคนนั่งรอไอ้ฟิล์มไป กูชอกลับก่อนละ ให้ง้อย! มึงอยู่ปิดห้องด้วย ถ้ารู้ว่าเหตุการณ์ไม่เรียบร้อยหรือของหาย มึงตาย!” ผมตั้งแกมขู่มันเอาไว้ เห็นหน้าขาว ๆ นั้นเหงื่อแตกซิกแล้วไม่วายขำ โกรธมันก็จริงอยู่ แต่เรื่องของเรื่องคืออยากแกล้งเม่งมากกว่า

“เออ บาย เจอกันพรุ่งนี้” หลังจากรำล้าทุกคนเสร็จ ผมก็มุ่งหน้าออกไปยังประตูโรงเรียนทันที

จริงอยู่ที่ผมไม่ได้ออกจากโรงเรียนเย็นเท่าที่ไม้กับยูริไว้ แต่ กว่าจะฝ่ากำแพงรถติดหน้าถนนเจริญกรุง (หลับไปแล้วเป็นสิบตื่น) รอดออกมาลัดเลาะในเมืองหลวงจนถึงสยามได้นี้ก็หนักหนาเอาการเลยทีเดียว

กระทั่งเวลาฟ้าเริ่มเปลี่ยนเป็นสีส้ม ๆ ที่แท็กซี่โตนแดงแรงฤทธิ์ของผมจอดหน้าลานเซนเตอร์พอยต์อย่างนี้มนวลประทับใจ ผมควักแบงก์สี่เดียวกับรถจ่ายก่อนจะเดินลากขาตามทางผู้คนพลุกพล่านผ่านหน้าจอ Screen Shake ขนาดใหญ่

ว่าแต่...มันไม่ยังเย็นเท่าไรเลยอะ โผล่ไปตอนนี้อยู่ริจะคิดเอาเองริเปล่านั้นผมรีบออกมาหาเธอด้วยเพราะมีใจปฏิพัทธ์เนี่ย แต่ก็ช่างเถอะ ถ้ามารถึงแล้วก็ไม่รู้จะทำอะไร ใจจะให้ไปเดินเที่ยวชอปปิงในชอยสยามนี่ก็ไม่ไหวสิยผมชะด้วย รีบ ๆ ไปหาจะได้รีบ ๆ กลับไปนอนเล่นเกมดีกว่า

คิดได้เช่นนั้นผมก็พาตัวเองมุ่งหน้าไปยังร้านบ้านหญิงทันที

เสียงพนักงานต้อนรับเจ็ยแจ้วทักทายผมที่เปิดประตู เข้ามา พร้อมกับเสนอบริการหาที่นั่งให้เสร็จสรรพ อืม...บริการดีเหมือนเดิม เพียงแต่วันนี้คนที่ผมนัดไว้คงนั่งหัวเราะว่าอยู่บนชั้นสองของร้านเรียบร้อยแล้ว

“ไม่เป็นไรครับ นัดเพื่อนไว้” ผมตอบพวกพี่เขาสั้น ๆ พร้อมผงกหัวแค่นั้นก่อนจะปลิกตัวขึ้นชั้นสองของร้านไป แน่นอนว่าโต๊ะของยูริหาไม่ยากเลย ในเมื่อเป็นกลุ่มหญิงล้วนต่อโต๊ะยาวชะขนาดนั้น

แล้วนั่นแหกกันมาทั้งโรงเรียนเลยเหอครับเนี่ย!

“โหน้! มาเร็วจัง!”

วันทอง เอ๊ย! ยูริเห็นผมทันทีที่ปรากฏตัวบนชั้นสอง ตาไวจริง ๆ พับฝ่า ผมผงะไปชั่วครู่ก่อนจะเกิดความลังเลว่าควรเข้าไปแจมโต๊ะหญิงล้วนขนาดยี่สิบคนโต๊ะนี้ดีหรือไม่

“อ้าว ไน่”

แต่เดี๋ยวก่อนนะ เสียงนี้คุ้น ๆ ะ ไม่ใช่เสียงผู้หญิงซะด้วย แล้วถ้าความจำผมไม่ผิด มันคือ...

“เฮ้ย!” โผล่มาอยู่ที่นี่ได้ไงวะ!!!

“มาด้วยก็ไม่บอก จะได้ออกมาพร้อมกัน”

ยังมีหน้ามาพูด แค่เจอมึงนอนอยู่ข้าง ๆ ทั้งคืนกูก็แข็งจะตาย Ha อยู่แล้ว ยังต้องมาเจอแม่งหลังเลิกเรียนอีกเหรอะเนี่ย! ซาติที่แล้วกูกับมึงไปทำบุญร่วมกันมาที่วัดไหน กูจะได้ไปอธิษฐานล้างชวดูก...ผมโวยวายในใจไป มองหน้าไ้ปุณณ์ไป อย่างบรรยายไม่ถูกว่ากำลังทำหน้าตกใจ หรือแข็ง หรือเปื่อ ไม่น่าลืมเลย...ว่ากูรักกับเอมเขาเป็นเพื่อนกัน ถ้าลองนัดกลุ่มใหญ่ขนาดนี้แล้วจะเจอไ้ปุณณ์ฟ่งมาด้วยก็ไม่ใช่อะไรเรื่องแปลก

“ไ้มานี่สิ ยูสั่งมันเบรกแตกที่โน่ชอบไว้ให้ด้วยนะ”

เสียงยูริดังเจ็ยแจ้วมาจากหัวโ้ตะเบ็องหน้าผม เรียกให้มองไปหน้าขาว ๆ นั่นที่จึกยี้มีให้ผมอยู่ ผมยี้มกลับไปพลางคิดว่าถ้าต้องไปนั่งตรงนั้นสงสัยจะแข็งยิ่งกว่า คิดได้ตั้งนั้นผมก็เบียดตัวเองลงนั่งข้างปุณณ์ทันที

“อ้าว?”

มันส่งเสียงร้องเบา ๆ อย่างฉนน

“เออน่ะ ขอนั่งด้วย ตรงนั้นน่ากลัว” ผมกระซิบตอบพร้อมพยักพืดไปทางหัวโ้ตะที่ยูรินั่งอยู่ ตรงนั้นมีเพื่อนผู้หญิงรายล้อมนับสิบ จนไ้ปุณณ์ต้องหัวเราะร่วนราวกับกำลังชอบอกชอบใจ

“ฮะ ๆ ๆ ตอนแรกผมก็กลัววะ ดีใจนะเนี่ยที่ได้ไ้มาเป็นพวก”

มันได้ทีพูดเสียงใส เหอะ! ไม่ใช่สถานการณ์แบบนี้ กูไม่มานั่งอิงแอบแนบชิดกับมึงให้เสียวตุตหรือกไ้ว้ย

“ปุณณ์กับไ้สนิทกันตั้งแต่เมื่อไหร่คะเนี่ย”

เออ ผมเกือบลืมไปเลยว่าปุณณ์มันมากับแฟนมัน จนลำเนียง

รีนหูของเอดมั่งขึ้นจากฝั่งตรงข้ามที่ผมนั่งอยู่นั้นแหละถึงได้นึกออก
เอ...ตุนีก็มานั่งเบียดแฟนชาวบ้านเขาอยู่ได้ แอ่จริง

“เฮ้ย ลืมไปว่ามากับแฟน งั้นเราเพตติกว่า โทษทีวะ” ผมไม่ได้
ตอบคำถามนั้นของเอด (ไม่รู้จะตอบไงวะ) แต่หันไปผงกหัวปลก ๆ ให้
ปุณณ์ ก่อนจะลุกขึ้นยืนเตรียมทำใจไปนั่งข้างยูริที่กัวมือชวนผมยก ๆ
แล้วก็คงเดินไปถึงนั้น นั่งกินมันเบรกแตกสบายไปแล้ว ถ้าไอ้ปุณณ์
ไม่ได้คว้าข้อมือผมเอาไว้ซะก่อน

“เฮ้ย คิดมากไรวะ นั่งนี่ก็ได้ถ้าอึดอัด”

ปุณณ์ไม่รั้งผมไว้เปล่า ยังจุดให้ล้มลงมานั่งเก้าอี้ตัวเดียวกับมัน
แบบเดิมอีก แน่นอนว่าผมเหวอแตก ขณะที่ยูริกัวมือเก้อ แถมเริ่ม
ขมวดคิ้วทำท่าจะงอน

เฮ้ย ๆ ๆ ไม้ง้อนะบอกไว้ก่อน

“เมื่อคืน เพื่อนที่ปุณณ์บอกว่ามาค้างที่บ้านคือโน้เองหรือคะ”
เสียงหวาน ๆ ของเอดมั่งยังคงป้อนคำถามให้ผมต่อ ทำเอาผม
อึกอ๊ก พุดลำบากเหมือนมีตะกร้อครอบปากไอ้โอมมาครอบปากผม
เลยวะ เอ่อ...จะตอบว่าไงดี มันจะดูแปลก ๆ รีเปล่าถ้าพูดไปตามจริง
ผมซักระแวงตึงตึง ๆ

“อ้อ นี่ไง ยังใส่เสื้อผมอยู่เลย เห็นเปล่า”

แต่คนที่ซิงตอบเป็นไอ้ปุณณ์ซะงั้น! ไม่พูดเปล่า ยังเอามือมา
ทาบทบประจำตัวบนเสื้อผมให้เอดมั่งอีก! นี่มึงไม่กลัวแฟนสงสัยเลย
รีไรวะ ถ้าใครรู้ว่ากูไปนอนบ้านมึงในฐานะอะไรละก็...ไอ้ย รู้ถึงไหน
อายุไปถึงนั้น

ระหว่างที่ผมกำลังนั่งเหวอให้ไอ้ปุณณ์โชว์เสื้อนักเรียนที่ผมใส่
ว่าเป็นของมันอยู่ เสียงคนเดินด้วยรองเท้านักเรียนก็ดังเข้ามาประชิด
ตัวผมอีกแรงอย่างไม่ยอมแพ้

“โน้ใจร้ายจัง ไม่ยอมไปนั่งกับยู”

วันไหนว่างจะหาเวลาไปทำสังฆทานสักที ผมคิดพลางเกาหัว

แกรก...โดนเพื่อนตัวเองกวนตีนไม่พอ ยูริยังจะมายืนยิ้มเผล่อยู่ข้างหลังผมอีก (เอาไ้กับก๊วะ!) ถ้าโดดน้ำในแก้วแล้วว่ายออกไปโผล่มหาสมุทรอินเดียได้ตอนนี้ ผมคงทำอะ

“เอ่อ...ก็ยิ้มเพื่อนนั่งด้วยเยอะแล้วนี่ โน้ไม่กวนดีกว่า”

“ใครบอกว่ากวนล่ะ ยูอยากนั่งกับโน้นะ ไม่ได้เจอกันตั้งเป็นอาทิตย์ หรือถ้างั้นยูมานั่งตรงนี้ก็ได้นะ โน้จะได้นั่งกับปุ่นด้วยไง ดีไหม”

อูตส์ท่าตามว่าดีไหม แต่ไม่เห็นหยุดฟังคำตอบ เธอวิ่งกลับไปลากเก้าอี้มานั่งข้างผมแล้วครี T_T เอาเข้าไปชีวิตกู...

“ผมเพิ่งรู้ว่าโน้คบกับยูริอยู่” ปุ่นถึกระซิบเบา ๆ ระหว่างที่ยูริกำลังเดินหาเก้าอี้ว่างเพื่อจะมานั่งกับผม จนผมได้แต่ยิ้มแหะ ๆ ให้แก่ประโยคสั้นๆของมัน แล้วทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ดีกว่า ชี้เกียจอธิบายยาว เรื่องของเรื่องก็คือเดี๋ยฝ่ายหญิงเขาจะดูไม่ดีขึ้นเอง

“มาแล้ว ๆ นี่! ไปนั่งเบียดปุ่นอยู่ทำไม มานั่งกับยูริ สงสารปุ่นเขา เมื่อยแย่” ยูริที่ได้เก้าอี้วิ่งร่ามานั่งข้าง ๆ พวกผมพลางเอ็ดผมใหญ่ แถมยังดีใจอีกแ่นะ (อูยยย เจ็บ) ว่าแต่ให้ไปนั่งเก้าอี้ตัวเดียวกับยูริแบบนั้นจะดีกว่าจริงหรือ -_-”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมไม่ได้เมื่อยอะไร”

โ้...โ้ปุ่น ทำเป็นแมน...ผมเหล่มองพ่อพระเอกตลอดกาลอย่างหมั่นได้ (ทั้งที่เขาอูตส์ให้ที่นั่งด้วยแท้ ๆ)

“ไม่ได้หรอกปุ่น โน้มานั่งนี่เร็ว ๆ”

แต่อย่าฝันว่ายูริจะยอมแพ้ เอ้อ...อยากทำอะไรก็เชิญ ตอนนี้ผมรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเชือกที่เขาใช้ชักเย่อ ยื้อไปทางโน้นที ทางนี้ที สุดท้ายทำได้แค่ถอนหายใจปลง ๆ แล้วย้ายตัวเองไปนั่งเบียดเก้าอี้ตัวเดียวกับยูริ ท่าทางเธอมีความสุขยิ้มร่าดีนะครี (แต่ปกติเธอก็ยิ้มเก่งอยู่แล้ว) กุ๊กุจจหาสารพัดของกินที่สั่งมาประเคนให้ผมใหญ่

“ยี้...หมั่นได้คนมีความรักมากเลยอะ สวิตกันไม่เห็นใจเพื่อน

โสด ๆ อย่างพวกฉันเลยนะยะยู” แว่วเสียงเพื่อนสาวของยูริแซกกัน
 แข็งแข็งจนผมเหงื่อตก แต่ดูท่าทางยูริมีความสุขที่ได้ยินคำพูดแบบนี้
 เพราะเธอยิ้มน้อยยิ้มใหญ่จนแก้มแทบปริ

“ก็หาแฟนมั่งสิ”

เฮ้! ไปตอบเพื่อนแบบนี้ทำไมล่ะครับ! ว่าแต่ผมต้องอยู่ใน
 สถานะนี้อีกนานเท่าไรหรือนะ T_T

เป็นเวลาานาน กว่าพลพรรคสาว ๆ ไชยงใหญ่จะทั้งกินและ
 เมารถกันจนสะใจ พระอาทิตย์ก็ตกดินไปหลายชั่วโมงแล้ว ผมมองซาก
 อารยธรรมที่เหลืออยู่บนโต๊ะยาวของพวกเธอแล้วก็ต้องกลืนน้ำลาย
 อย่างเหลือเชื่อ

กระเพาะผู้หญิงนี่ช่างน่ากลัวจริง ๆ -_-” ขนาดบริกรรมมาเก็บจาน
 ออกไปบ้างแล้วนะเนี่ย

เราเดินออกจากร้าน ลัดเลาะไปตามแหล่งซอปปิงของสยามที่
 เปิดไฟสว่าง มาจนถึงป้ายรถเมล์หน้าโรงหนังสยาม รอสั่งสาว ๆ ให้
 กลับบ้านที่อยู่ทางช่วงถนนพญาไท

“ยูริจะกลับยังงัยล่ะ ดึกแล้ว”

ผมถามตามมารยาทประสาแฟน (?) ที่ดีควรจะถาม เธอหันมา
 ยิ้มหวานอวดเขี้ยวน่ารักให้ผมด้วยแววตาปีติ

“โน้จะไปส่งยูริหรือ”

เอ่อ...เอางั้น?

แต่ก็อย่างที่ผมบอกนั่นแหละ ยูริไม่ใช่ผู้หญิงประเภทนั้นหรอก
 เธอหัวเราะหลังจากที่พูดจบประโยคทันที “ล้อเล่นนะ! ไม่ต้องห่วง
 หรอกคะ ยูริกลับแท็กซี่กับเมย์ แล้วเจอกันใหม่วันหลังนะ”

ได้ยินแบบนี้ค่อยโล่งใจไปนิดหน่อย ไม่ใช่โล่งที่ไม่ต้องไปส่ง
 ยูรินะครับ แต่ผมโล่งใจที่มีคนกลับบ้านเป็นเพื่อนเธอต่างหาก

“ถึงบ้านแล้วก็โทร. มาบอกด้วยนะครับ” ผมเองก็ไม่ใช่แฟนที่แ่

นักรอกน่า ^_^

หลังจากที่รำลากับบยูริและเพื่อน ๆ จนส่งเธอขึ้นรถแท็กซี่ไปเรียบร้อยแล้ว (ไม่ลืมถ่ายรูปทะเบียนรถแท็กซี่ไว้ในมือถือ) ก็ถึงตามมบ้างละที่จะกลับบ้าน แต่แค่หันหลังมายังไม่ทันจะก้าวขาไปไหน ก็เลือกประจันหน้ากับไอ้ตัวป่วนชีวิตผมในช่วงหลัง ๆ มาเนี่ยเสียก่อน

“เฮ้ย!!!” มึงหล่อขนาดไหน แต่ดีก ๆ ตื่น ๆ มาเย็นเจิบ ๆ ข้างหลังกูก็นึกว่าผีเหมือนกันนะโว้ย! อูยยย เจ๊กเขียนฮ่องเต้ช่วยข้าหน่อยด้วยขวัญเฉี้ยขวัญมา

แน่นอนว่าผมร้องเสียงหลงที่หันกลับมาเจอหน้ามันรอกอยู่ แต่สิ่งที่น่าระแวงยิ่งกว่านั้นคือการปล่อยให้มันมายืนซ้อนหลังนาน ๆ อูย... ไม่ปลอดภัยแน่ ๆ รีบหันหน้าไปคุยกับมันดี ๆ ดีกว่า

“โน้เป็นแฟนที่ดียิ่งกว่าที่ผมนึกอีกนะเนี่ย” มันพูดทั้งยังยิ้มทะเล้น แต่ผมรู้สึกเหมือนถูกหลอกดำ

“หมายความว่าไง”

“เฮ้ย ไม่ใช่อย่างนั้น หมายความว่าโน้ก็ดูแลยูริดีเหมือนกันนะ นึกว่าจะใจร้ายกว่านี้ซะอีก”

นี่มึงแก้ตัวแล้วเหรวะ -_-”

“เป็นผู้ชายก็ต้องดูแลเขาหน่อยสิ นึกว่าปุ่นจะไปส่งเอมซะอีกนะ” ผมพูดพลางเดินไปด้วยเพื่อขึ้นบันไดเลื่อนข้ามฝั่งไปยังป้ายรถเมล์หน้าสยามเซ็นเตอร์ แน่แน่นอนว่าปุ่นเดินตามผมติด ๆ เพราะจะอยู่ไปบ้านเราก็อยู่ใกล้กัน

แต่อย่ามาเดินอยู่ข้างหลังกูได้ไหมเนี่ยยย เข้าใจไหมว่ากูรู้สึกแปลก ๆ

“ปกติก็ไปส่งนั่นละ แต่วันนี้ต้องพาโน้ไปที่บ้านนี่”

มึงพูดอะไรนะ!

“เฮ้ย! ให้ไปทำไมอีกวะ!” กูเป็นแฟน (ในนาม) แต่ไม่ได้แต่งเข้าบ้านมึงนะโว้ย จะให้ไปอยู่กินด้วยเลยรีไ้

“อ้าว แล้วโน้ไม่เอาหมอไซค์ที่จอดทิ้งไว้บ้านผมเหรอ”

เออวะ เกือบลืมนะ อะไรวะเนี่ย วันนี้ผมเบลอจริง ๆ

“เออวะ เอา ๆ ๆ แล้วแบ่งอยู่บ้านปะ” ต้องถามถึงตัวปัญหา ก่อนเลยเป็นดีที่สุดครับ

“ไม่อยู่บ้านจะให้อยู่ไหนล่ะ ฮะ ๆ” มันตอบผมกั้วหัวเราะ เหมือนผมถามคำถามโง่ ๆ แต่คำถามของผมมันก็ใจจริง ๆ นั่นแหละ

ว่าแต่...หลังจากเป็นแฟนกับยูริ ก็ต้องไปเป็นแฟนไอ้ปู้ณณ์ต่ออีกเหวอวะ! ชีวิตผมจะมีอิสระบ้างไหมเนี่ย...